

איפוא פרקש?

תה לשקם את חייה בארצות-הברית. לשם נסעה עם בנה סו, אלא ששילטונות-ההגירה האמריקאיים לא חידשו את האשרה שלה. והיא שבה לישראל.

לדיברי עלית קמפבל, לא היתה גאולה מאושרת עם בעלה והתגוררה עימו רק מכורח המציאות. עלית, אחת הפעילות במקום, היא דור שני במקום. הוריה הם דורקה וגידעון למדן ממיסדי הכפר. "גאולה שפכה בפני את מר גורלה", סיפרה. "היא סיפרה לי שניסתה ל" היפטר מפרקש עשרות פעמים, פנתה אל המוסדות שיעזרו לה, אך גם המישר טרה וגם מישרד-הסעד סירבו להתערב. היא ניסתה לשקם את חייה בתל-אביב, אך הוא הגיע אחרי לשם והקים צעקות בדרתה השכורה, כאשר בעל-הבית שמע שהיא אשתו של פרקש, גירש אותה מביתו.

היא חזרה לצפת, שם מתגוררים הוריה הזקנים, אחיה השוטר ואחותה, שהיא אחות העובדת בקופת חולים. גאולה קיבר לה עבודה בספרייה העירונית, אך פרקש הגיע גם לשם והקים צעקות. היא פוטר מהעבודתה, עד שלא נותרה לה ברירה והיא חזרה איתו לאמירים.

גאולה היתה בודדה מאד באמירים, אני שיהי הכפר לא הכניסוה לבתיהם. לבד מי בלה שולדברנד, רעייתו של שחקן-היד כדורסל השוודי לורנס שולדברנד ובני מישפחת פיטרסון, לא היתה לגאולה נפש חיה להשיח לפניה את ליבה.

אנשי אמירים התגברו לה רק בגלל העובדה שהיתה אשתו של פרקש, היא התחננה לפני חברי הכפר שיקבלו את סו לגן-הילדים, כדי שיימצא במיסגרת החברים סירבו, אישור כזה היה מהווה לדעתם, מתן גושפנקה חוקית לשיבתה של מישפחת פרקש באמירים. גאולה סבבה בכפר, מבית לבית, סיפרה כמה היא אומרת ללה והתחננה: "אנא, אל תתקמו בילד שלי, הוא לא אשם שיש לו אב כזה".

מוזכרות הכפר כינסה ישיבה מיוחדת לדון בבעיית בנו של פרקש. עלית קמפבל היתה המתנגדת החריפה ביותר לשיבתו של פרקש באמירים. אי-על-פי-כן טענה, כי אסור לפגוע בילד בגלל אביו, לבסוף, אחרי ישיבה סוערת, הוחלט לקבל את סו לגן הגננת, אורה, מספרת כי סו הוא ילד רגיש ואהוב במיוחד על הילדים. מוסיפה דורקה למדן: "גאולה היא אם למופת, הילד היה תמיד נקי, רחוק ומסור רק למישיע. זהו ילד מקסים ופיקח במדי דה בלתי-רגילה. היא היתה הולכת איתו בשדה, והוא היה מזהה צמחים וציפורים. נקיטנו היה ממש מופתי, בהתחשב בתנאים שבהם חי. היא היתה רוחצת אותו מתחת לברז שבחצר בית-התרבות, או ליד הצר-כנייה, איזה חיים אומללים היו לה! הוא, פרקש, היה יושב שעות על פיסגת ההר ומחלל בחליל, והוא המיסכנה היתה אופה לו לחם בטבון".

שבוע ימים אחרי שהתקבל סו בגן-הילדים של אמירים, עזבה גאולה את הכפר, אחרי מריבה סוערת עם בעלה. מאז שעזבה, החלה בעיית פרקש. לדיברי אנשי הכפר, החריפה בעייה זו עוד יותר אחרי שנתגלה כי רבו הגנבות בכפר. הוקמה ועדה מיוחדת, "ועדת פרקש", שעליה הוטל לטפל בסילוקו של האיש מהכפר. אולם הוועדה העלתה חרס בידה, לבסוף נמצא חבר, שטען כי ראה ליד ביקתתו של פרקש חלקה של פרגים, כששמע על כך יהודה פוקר, מוזכר הכפר, קפץ על המציאה כמוצא שלל רב. "סמים בתוך אמירים? מי היה מאמין שיקרה כדבר הזה!" אמר. הוא הועיק את המישרטה, והפעם הצליח, המישרטה גילתה, לדבריה, אופיום בביקתה, אולם פרקש ברח שוב. עשרות שוטרים חמושים יושבים על גגות בת אמירים, ומחלים, אולם אנשי הכפר טוענים כי פרקש לעולם לא ישוב אל ביקתתו. אומרת עלית קמפבל: "הוא כבר זומן נמצא בנגב, יש לו הרבה חברים ערבים, הם בטח שיהירו אותו מהאזיקים ויטפלו ברגלו הפצועה. אחרת הלה כבר מת".

צ עקרת רמות בקעו מכיוון הביקתה שעל פיסגת ההר, איש מתושבי כפר הטבעונים אמרים, שהצעקות החרידו אורחם משנתם, לא ניגש לבדוק מה מתרחש בביקתה שבה התגוררו נחמן פרקש, אשתו גאולה ובנם בן החמש, סו.

למהרת נראתה גאולה פרקש עומדת על הכביש הראשי בואכה צפת. בידה האחת החזיקה את הפציה הדליים, ובשנייה אחזה בידו של בנה הפעוט.

"מאז" כך מספרים באמירים שבגליל, "התחילו הצרות". הן הגיעו לשיא חדש כשנחמן פרקש נמלט, לפני יותר משבוע עיים, מידי המישרטה בעת שהובא אל ביקתתו, אחרי שתושב אמירים התלונן עליו שהוא מגדל צמחים לצורך הפכת סמים. פרקש לא נמצא עד היום, למרות שברח כשהוא כבול בידיו ופצוע ברגלו.

ביום השישי האחרון קיבל עורך-הדיון צבי לידסקי מיכתב, שהגיע אליו בדואר השולח היה נחמן פרקש, חותמת-הדואר על גבי המעטפה טרשטשה, ואי-אפשר היה לזהות את המקום שממנו נשלח המיכתב, שנכתב בכתב-יד ברור ובעיברית רהוטה, וזה תוכנו:

"בעזרת השם, צבי שלום, בהפעם הר אחרונה שהוצאת אותי מבור הכלא, לאחר 17 יום של עינויים, אמרת לי שהיתה זו הפעם האחרונה שאתה עוזר לי, לכן איני בטוח אם המיכתב הזה יביא לאיזו תוצאה, אולם לפחות חייב אני למסור לך מה קורה איתי. באשמורת הבוקר יום שני התעוררתי לשמע קול: פרקש, אתה עצור! קפצתי מן הארמה וניסיתי לברוח, אולם נכשלתי ונתפסתי. הובאתי לכלא בצפת. זה היה שוק חזק, ומייד נפלה רוחי וכולי הייתי ממש בסיוט.

"אני מיום ששיחררת אותי חי חיים הגונים, עובדה, עשיתי לי גינה ומגדל ירקות, וחשבתי שהגעתי אל השקט ואל התורה. לפעמים נדמה שאני הולך בדרכי רבי שמעון בר-יוחאי, ופיתאום כל מאמצי כל מה שאני משיג נופל, ואני מוצא עצמי נרדף מואשם ומושפל, המישרטה ערכה חיפוש אצלי ומצאה איזה תרופות להרגעת עצבים והם בטיחים שזה אופיום, וזה רק תרופה שהם לא מכירים מתוצרת סין.

התנהגות המישרטה בשעת החיפוש היתה כה גסה ומשפילה, הם שברו והפכו בלי התחשבות, וכעת אני כותב אליך מ מקום מחבוא ומבקש ממך, שאלוץ ש אמרת שזו הפעם האחרונה, דע לך שאני הפעם חף-מפשע, ונרדף על-ידי הכפר ש פיברק נגדי אשמות אלה כדי להרוס אותי. אנא, צבי, אינני יודע מה שיכול לקרות לי, המישרטה חסרת-מעצורים ועלולה לפי גוע בי, אנא, בוא לעזרתי".

אויבים וידידים באמירים

ד באן הוסיף פרקש מיספר מילים לאביו, המתגורר בארצות-הברית והי שוהה עתה בביקור בארץ:

"אבי היקר, בפעם הראשונה כשנכנסתי למאסר עזבת אותי וברחת לאמריקה, האם לא תבוא פעם לעזרת בנך החוזר בתי שובה?"

יום אחרי שהמיכתב הגיע למישרדו של עורך-הדיון לידסקי בתל-אביב, הופיע בי מקום איש אמירים ומסר לפרקליט כי פרקש מוכן להסגיר את עצמו. לידסקי התקשר עם מערכת העולם הזה, ואחרי התייעצות הוחלט כי תכתב העולם הזה, יחד עם עורך-הדיון, ייפגשו עם פרקש במקום-מחבוא, שאליו יוביל אותם הש"ר, לאחרי-מכן יקחו את פרקש לתחנת המישרטה בצפת, אלא ששעות ספורות לפני המועד שנקבע, התקשר השליח עם לידסקי ומסר לו כי פרקש חזר בו.

אך הסתכן נחמן פרקש שנית עם הר מישרטה, ומה הגיע אותו להוסיף בריחה נוספת אל המיספר האינטופי של בריחות שניוקף כבר לחזותו?

אמירים הגיע פרקש לפני כשנה, אחרי שגורש על-ידי שופט צפתי

להרים, "שם" — כך אמר לשופט — "ברצוני לרעות את צאן אבותי". הוא כהר לו פיסגת הר מרוחקת כמה מטר מביתם של עלית ופיליפ קמפבל, שהוא הקיצוני בכתי הכפר, והקים שם את ביתו.

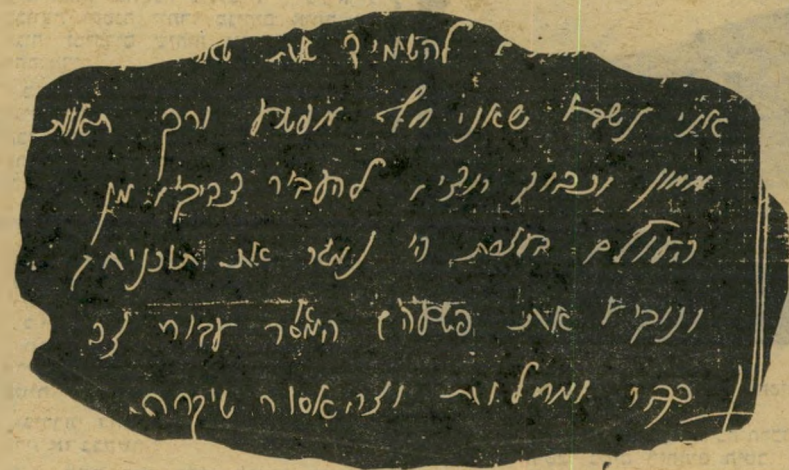
פרקש, שהוא טיבעוני אדוק, רכש לו מיספר ידידים בכפר אמירים, ובכללם הוזג ג'ואי ופטר פטרסון, עולים חדשים מאוסר-סרליה, שבעזרתם בנה את ביקתתו על פיסגת ההר, שלום זמיר-ונדיה צור, תר שבי אמירים ותיקים.

הצרות החלו אחרי שאנשי אמירים טענו נגדו כי הוא גונב מחצרותיהם חומרי בנייה כדי לבנות את הביקתה שלו. אמר השבוע מוזכר אמירים, יהודה פוקר: "פרקש הוא המחדל של אמירים, מוזמן היינו צריכים לסלק אותו מהכפר, הוא הביא לנו רק צרות, אלא שיש בינינו כמה יפיי

צרות

במישפחה

א חרי שבנה את ביקתתו, הביא פרקש לאמירים את אשתו גאולה ואת בנם, שנתיים קודם-לכן נפרדו, וגאולה ניס

קטע מהמיכתב ששיגר פרקש ממחבואו